

Edebiyat Defteri

Çilekeş -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
20 Mayıs 2024 Pazartesi

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Birisini Tanıdım

Birisini tanıdım
Acısı sevinci kadar munasip
Oluruna bıraktığı kadar hayatı
Varsaydığı ile masumiyeti

Birisini tanıdım tebessümüyle
Anlam kattığı kendisiyle
Bedenen ve kalben varlığıyla
Birisini tanıdım sessizce

Yüreğinde kocaman bir yumru var
Anlatsa kendini öyle ifade edişiyile
Gönlünde oluşan meramıyla
Birisini tanıdım tüm benliğiyle

Sanki ikimizde aynıydık
Gözümüzden dökülen yaşlarla
Dalardık adeta ulaşılmaz yerlere
Birisini tanıdım oluruyla ve olmazlarıyla

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1406640/birisini-tanidim.html>

Sevmek

Eğer seversem tutar mısın elimi
Yada yalnızlığımdaki tutunuşlarımı
İncinsem dayanabilir mi kalbin buna
Veyahut hissedebilir misin içimdeki acıyı
Dokunabilir misin narin ellerinle kalbime
İmkan olursa karşılaşır mıyız senle
Sevğinin o onulmaz hissini yaşatabilir miyiz göz göze
Yaşadığımız onca şeyi unutup benimle bir ömüre adım atabilir misin sence
Yoksa susmayı tercih edip hasret mi duyacağız birbirimize
Oysa susmak sevğinin çaresizliği gibi günden güne yitip giden sadece
Kalben, ruhen, manen, tut elimi sarıl umutlarıma.... [ikiyanayasa]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1408207/sevmek.html>

Ait olabileceği bir denizi olmalı insanın

Ait olabileceği denizi olmalı insanın
O huzuru hissetmeli belki de içten içe
Suskunluğun bir çaresizliği gibi
Çöken gecenin hüznü gibi
Hiç olmaması kadar gözden dökülen bir tutam yaş gibi
Ama sonucu ne olursa olsun gönüle düşen ufak bir umut gibi
O yüzden ait olabileceği denizi olmalı bir insanın sadece bir gün değil bir ömür boyu içinde saklaması gibi...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1411578/ait-olabilecegi-bir-denizi-olmali-insanin.html>

Keşke

Hayatım, hep keşkelerle dolu... Şu yüzümüzü örten güneşle sığınsak, kapatsa görüneni keşke... yeri geldiği zaman kişi kendiyle bile yüzleşemez hale geliyor ve bile isteye yabancılaşıyor. Nereye kadar, kendini istememezlik nereye kadar, adım adım atılan bir bilinmezliğe yolculuk...

İşte işin aksi, yolun sonunu görememesidir; sırlar, çaresizliklerdir, kişiyi kendisine hapseden...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1416271/keske.html>

Sevmenin Hissi

İçimde garip bir his var sanki bir daha bu yaşadığımız şeyi unutamayacağım gibi geliyor unutmakta istemem zaten çünkü ne kelime sarfettiysen mühürlüyüm sana ve hiçbir şeyi değiştirmeyecek kadar saf ve berrak yaşıyorum hislerimi sana karşı. Bu denli sevmek ve değer vermenin karşısında mutluluğumu baki kılmanın peşindeyim sebepsiz ve çıkarsızca. Ama şunu çok iyi biliyorum ki hiçbir şey karşılıksız değildir ta ki sana rastlayana kadar sen benim olmazlarımı olabilir kıldın belki de ilk defa inandım senle mutluluğun simgesine ilk defa inandım sana ve senin olana. sevmenin en güzel hissiyle...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1428568/sevmenin-hissi.html>

Yol Göründü Aşıklar İçin

Bilinmez bu aşkın sırrı
Erebildi mi insanın aklı
Şu gönül parçası bile anladı hâli
Yol göründü aşıklar için

Ey gönül gönül dokunma bana
Hasret kaldı şu yüreğim sana
Eğer istersen gelmeyi bir anda
Umut umut verip yolunu sarpma

Aşılamaz dağlar bir olup
Sessizliği bile derinden gelip
Sen olsan bile yüreğime tabip
İncitme sakın beni yakıp yakıp

Yol göründü aşıklar için
Gözler kör oldu beklemek için
Yar olup yaren için
Yandı ömrüm senin için için

Haktan geldi bir haber
Sebepler nedir bilinmez keder
Şu gönül yaramı hemen kül eder
Yol göründü aşıklar için

Emir-i kulu incitme sakın
Yaramı kanatma velhasıl
Onulmaz bir yare giderken asıl
Dert ile gelen dertsiz gitmesin

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1433937/yol-gorundu-asiklar-cin.html>

Kapılıp Gidiyoruz

Kapılıp gidiyoruz bir yerlere kimimiz bir rüzgara kimimiz geçmişe kimimiz ne olacağını bilmese bile geleceğe... nereye kadar gider bilmiyorum ama insan içindeki o karşılığı olmayan sızıyı dindirmeli. Aksi halde zordur herşey onun için... katlanamaz yaşadıklarına...görmez, anlamaz ama hisseder bütüncü...tarifi zor belki de ama hiçbir şey için geç olmadığını anlamak lazım bir yerden sonra... Düşünmek aklımızın bir köşesinde kalan hikayemizin sadece bir parçası ya diğerleri peki göz önünde olmayanlara ne demeliyiz? uzakta olanlara; farkı yok kısacası... hayatımızda ufak bir hikaye gibi aslında bir zaman geliyor kapılıp gidiyoruz bir yerlere kişi, mekan farkı olmaksızın böyleyiz çünkü aslında. Ufak bir şeyde kendimizi muammaya sürükler ve oradan çıkmayı bekleriz. Tıpkı eksilteli cümlelerimizin verdiği uçuk anlamlar gibi... Velhasıl kelam; herkes yarımıdır tam olmayı bilene kadar...

Kapılıp gidiyoruz...
[ikiyanayasa][italik]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1442517/kapilip-gidiyoruz.html>

Geçmiş ve Gelecek

Geçmiş ve gelecek insanın ömrü hayatında uzayıp giden uzun bir yol demekmiş. Fakat bu süreç aşılması bir o kadar zor, bir o kadar da umudu beklemek gibi bir şey. Sanki insanda ufacık bir beklenti söz konusu... Ama ne olursa olsun nereye kaçmak isterse istesin asla peşini bırakmaması gibi. Çok kilit bir nokta aslında baktığımız zaman ettiğin bütün kelimeler tıpkı bir dizde toplanması. Aslolan şey, ne cümle kurarsan kur bir araya getirilmiş her kelime insanın ömrünü ifade eden anlamların tümüymüş bunu anladım. Sadece hayatını sınırlayan dizelerin değil her şeyiyle tek vücut olmasıymış. Hep bir özlem hep bir özlem duymasıydı insanda. Çünkü basit bir husus vardır görmediğimiz ya da kaçırdığımız. Yaka paça savrulmuş,iki yakası bir araya gelmeyen bu şeyde neydi peki... Bilmiyorum vardır illaki kabaran bir yanıma yaşamak insan için en büyük hakikattir belki de ummak, kanaat etmek, tecrübelerin vermiş olduğu sarmaya tenezzül bile edemediğimiz yaraların vücut bulmuş haliydi geçmiş ve geleceğin ta kendisi. Her bir hatıra ve içinde bulunmuş olduğumuz ortam bizi farklı yerlere sürüklermiş kimi zaman, ummanlara kimi zaman, gözümüzden akan yaştaki belli ama bir yandan ifade edemediğimiz yakarıya ve çoğu zamanda insanın olmak istemediği yermiş mekan, farkı olmaksızın Velhasıl insan nereye giderse gitsin bırak kendisini o yere ait hissetmesi yine de bütün yaşadıklarına hitap etmesiymiş ve hiçbir zaman senin peşini bırakmazmış... Bazı hatıralar bitmiş gibi gözükse de insanın hayatı boyunca acı bir gerçek gibi gelirmiş önüne... Bazen de yıkılması zor bir dağ gibi olmak istermiş insan. Gün gelir ne kadar dayanmak istesen de o küçük kaya her yeri toz duman edermiş ve arkasından diğerlerini getirir ortada bir şey kalmazmış. Geçmiş, gelecek söylemi çok kolay olmasa gerek.Bizler geçmiş ve bilmediğimiz ya da üzerine hayaller kurduğumuz geleceğin birer oyuncularımız önümüze ne gelirse biz onu oynarız ne dramlar, ne komediler ama bizim payımıza en çok da dramlar düştü hakikatin can alıcı simgesi... Dile getiremediğim ne varsa kağıda buladım hepsini çünkü beni en iyi o anladı şu zamana kadar belki biraz geç başladım ama pişman olmadım yüzleşmekten kaçmadığım kayda değer tek servetim buydu. İçimden ne geliyorsa söyledim mi söylemedim mi bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey varsa geçmiş koca bir yükür insanın omzunda dayanmasını bilene. Gelecek ise açılan hayırlı kapılara niyet etmektir.

Vesselam

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1451493/gecmis-ve-gelecek.html>

Memleket Gibi

Insan kendini nereye ait hissederse orasıdır yeri. Bunu anladım. "Memleket" gibi...peki nedir? Doğduğu yer midir yoksa büyüüp hayatının şekillendiği yer mi orasına siz karar verin. Ama bana kalırsa, asıl memleket insanın kalbidir. Şehirden bağımsız, uzayıp giden yolların, arkasında olanlardan farklı. Nedir? Koca bir özlem ve biriktirdiğimiz kederle bezenmiş sözcüklerimizden ibaret memleket. Kırgın, yıkılmış bir o kadar da bahtsız bir kalp. Değiştiremeyiz bazı şeyleri memleket ve büyüdüğümüz yeri. Peki insanı bu kadar kendi içine hapseden onulmaz noktalara götüren şey nedir? Memleketi, memleketsizleştiren şey nedir. Acı mıdır? yoksa: her zerresiyle kalbe kazınmış dolu satırlar mı? Ya da güzel anıları beklemek mi? Alın yazısı bir son değildi elbet ama kaçamaz insan yaşadıklarından. Ama benim en hüznü sözcüklerim bir şehrin boğazında takılı kalan yarım ve kırık bir kalpten ibaretti hikayesi. Bir başlangıç değil elbet ama bir son da değil memlekette yaşanılanlar... Nedir insanı vazgeçiren tepe takla insanı savuran nedir? Yaşadıkları mıdır? en iyi tanıtan ruhen. Ve yahut hayal kırıklıkları mıdır? Suyu akmaktan vazgeçirmeyen nedir? Kalbi atmaktan tüketmeyen nedir? Tahammülsüzlüklerimize karşı koyan duygu nedir? Bu kadar çetrefilli bir hayatın değişkenliklerine rağmen neden devam eder? Ne yaşarsan yaşa kendini hangi kefeye koyarsan koy bir başkadır acıya sırtını yaslayışın memleket gibi. Terk edilmez... yaşadıklarına yeri gelse koca bir çizgi çekip yoluna devam etmek istese de gerçekleşmez niyet. Gün gelir o unutmak istediklerini yeri gelir gözünün önüne seriverirler. Velhasıl geriye dönüp baktığımda canlanıyor her şey ve her biri için o kadar acı biriktirdim ki benim gönlümde yıkılan koca bir dağdır memleket. Anladım ve de geç kaldım. Ben Emir şu hayattan bildiğim bir şey varsa o da kendi içimden geçenler sessizliklere mahkum etti beni. Sözcükler bana verilen koca bir rızık ve ben buna sahip çıkmak için elimden geleni yapacağım kaybettiklerim için ve geriye dönmem için değil. Memleket kalp ve huzurdur...

Vesselam

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1452632/memleket-gibi.html>

Aile Demek

Aile ne demektir bilir misiniz herkesin kendi lügatına göre illaki bir yorumu vardır. Benim lügatıma göre ise aile sardığın yara demektir. Tahmin edilmez... Belki yaşar, hisseder, sevginin en taze halini. çünkü aile kurduğun hayaller demektir. Hiçbir şeye değişmeyeceğin büsbütün bir aile. Ne kadar çok zorlanırsak zorlanalım aile insanın sığındığı bir liman demektir. Hüzünle de bezense yarım da kalsa bazı şeyler insanoğlu hiçbir zaman tam olmaz bir tarafında muhakkak yarım yer vardır. Aile çok şey demektir. Aile bir varlıktır. Başına gelebilecek en güzel kainatın kendisidir. Aile gözdür bakmasını bilirsen. Aile fedakarlık demektir, döktüğün gözyaşı demektir. Aile mutluluk demektir. Hayatın kendisidir belki de hakkını verebilene. Şu yaşıma kadar birçok şey öğrendim ama öğrendiğim en önemli bir şey varsa ettiğim kelimelerin çok da manası yokmuş . Çünkü hayat akıp gidiyor. Karınca katarınca giden arkasına bile bakmadan trenler gibi işte biz o trenin vagonlarına çoğu şeyi bıraktık. İnsan ruhunu battaniyelere sarmasını bilecek ailenin şefkatli kollarına bırakabilecek en iyi olan bu duygudur belki de hiçbir beklenti olmadan. İşte benim lügatıma bunlar düştü bundan daha fazlası. Aile kıymettir elle tutulmaz kalple tutulur.

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1477652/aile-demek.html>

Alamıyorum Bu Şehrin Önünü

İnsanın hayatında bazı dönüm noktaları varmış. Tıpkı yaşanan olayları kestiremediğimiz o anlar gibi ve o dönüm noktalarının açtığı yaraları bile o inatla gidermiş bütün yolu. Belki de arkasında bıraktığı şehirler gibi. Peki bir şehir ne ifade eder bilmiyorum ama neyi ifade ettiğini çok iyi biliyorum. Alamıyorum, bu şehrin önünü yol açmış olan hüznelerini... Anlamıyorum verdiği acıları, bıraktığı izleri ve insana neler hissettirdiğini. Sokaklarındaki umutsuzluklarını, haykırışlarını, yalnız oluşunu. Alamıyorum, bu şehrin önünü bitmek bilmiyordu derdi. Sanki içine işleyen farklı bir sıkıntısı vardı, şifayı bekliyor ama şifanın nereden bulacağını bilmiyordu. Kapalı kapılar ardında karşılığı olmayan bir üzüntüydü o. Alamıyorum, bu şehrin önünü ve yüz tutmuş olan insanlığın halini. Sanki boşvermişliğin çaresizliği gibi. Üzerinde anlam veremediğimiz sihirli bir tılsım vardı onu görünmez yapan. Ki bu şehir, yalnızlığa terk edilmiş bir şehir ve bu öyle bir yer ki vedaların, zamansız gitmelerin, ta kendisi bir şehir. Gidip gelmeler bu şehrin adetine var çünkü. Acıyla örülmüş her yeri ne dediğini bilmiyor, sadece yaşatıyor görüneni, görünmeyeni. İçimizdeki kalabalığın bir simgesi bu şehir. Her sokağında ayrı bir hüznün ayrı bir telaş, mutluluk ve aldaniş vardı. Şehrin hikayesi bitmiyordu hiçbir zaman. Çünkü beklenti: o şehrin kendisinde vardı. Duvarları teselli ve gözyaşlarına bezenmişti. Özü ise insanlık ve acılarla... Alamıyorum, bu şehrin önünü bırakılmış olanları, kendimizden bir parçaymış gibi. Söküp atamıyoruz birbirimizi bağlayan iplerimizi, hatta bütün olarak bize ait olan dertli hikayelerimizi. Bu şehir birer emanet tıpkı başımızdan geçen hikayelerin olduğu gibi ve burası hayal kırıklığının şehridir. Ama sen ne kadar kendini bu şehre ait hissedersen hisset bir gün bedelini ödetirmiş sana. Tıpkı yarım olan kırık kalplerimiz gibi. Alamıyorum, bu şehrin önünü her köşesinde ayrı bir anı var ağır, aksak, yaşanılması gerçek. Buğulu camların arkasında gördüm kendime ait olmayışımı. Alamıyorum, bu şehrin önünü uçsuz bucaksız yollardan sitem ediyorum o şehre inat. Leyla diyende o Mihriban diyende bütün kelimer orada toplanmış acısı da yakar sevinci de. Gözümde asılı kalan bir damla gözyaşı... Alamıyorum, bu şehrin önünü yaşadığımız ne varsa bir damla su döktük üstüne. Tıpkı yazdığımız her satıra birer anlam yüklediğimiz gibi. Neyse içimden geçen yazdım, kağıdın saf ve temiz yüzüne mürekkebe bulanmış haliyle. Alamıyorum, bu şehrin önünü....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1478409/alamiyorum-bu-sehrin-onunu.html>

Senden Daha Nice Ne Var

Hayat zordur çilesini çekene
Talipsen eğer yüzün gülmeye
Var mı ola gül cemalini göre
Sende daha nice ne var

Yaşanır acı ne olduğunu bilmeden
Sevgi nedir deyip geçmeden
Üzüntüye ebed oldu insan derken
Sende daha nice ne var

Sergüzeştim derd-i ebed
Makus talihtir aşkı ibaret
Yaşar pir-i pak hizmet
Senden daha nice ne var

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1478715/sendendaha-nice-ne-var.html>

Gitmek

Gitmek mi gerekir bazen... Herşeyden mi soyutlanmak ister. İnsan giderse o kadar mı rahatlar yüreği. Yoksa bir kuyunun içinde debelenip durur mu? Bilmiyorum içimde derin bir iz. Yaşadığı yer midir yolunu gözleten. Memleketin adetimidir yoksa insanı hayrete büyüleyen. Giderse insan kendisine mi acı verir yoksa kalana mı. Anlayamadım bir türlü gidip gelmeleri. Yükü taşıyamaz insan... bilir, hisseder, ama elle tutulur yanı kalmaz. Gitmek giden içinde zor kalan içinde ama bu bizim alın yazımız önüne geçemeyiz. Koca bir özlem aslında varıp gitmelerimiz kimi zaman yara kimi zaman yare. Görmezden gelir belki aynayı görmemesi için kaçış sunar. Ama benim gözümün feri soldu yollara bakmaktan en acısı da budur. Sadece alelade bir gitmek değil kişi zanneder ki gitmekle kalır. Ölür bazen tek kaçışın gitmek olduğunu bile bile. Yanar, kendisinde hiçbir şey kalmaz savrulur dört bir yana pişmanlıklarıyla birlikte. Vazgeçer, her şeyden kırılır tek çarenin bu olduğunu bilerek...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1480395/gitmek.html>

Yükler

İnsanı derin olmalara sürükleyen yükleridir demişti birisi. Bunu çok geç farkettim ben. Sanki kör ettik gözlerimizi kapattık herşeye. İnsanı insan yapan yükleriye buna karşı koyamadığımız durumları bile olmuştur. Sustuk sadece tek kelimeyi bile haram ettik kendimize. Yana yıkıla gözden ırak olduk ama yüklerimiz gönülden ırak olmadı önemli olan buydu belki de anlayamadık. O sorumluluğun altında ezildik çoğu zaman. İnsan yerinde bile duramazken koca dünyaya, kâinata nasıl sığabilir ki. O yüzden yükler insana ait iyisi de kötüsü de bizler ne kadar bu yolun yolcusuyuz bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa yük sadece geçmişten kalan hatıralar değil, yük sadece birkaç eşya yığıntısı değil, yük sadece sırlar değil. Asıl yük insanın kendisiymiş taşırmış emaneti kendinde. Aşamaz, ezilir, etkilenir, yaşadığını bilir ama yediremez. Sadece izi kalır bu fani mülk üstünde.[ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1480885/yukler.html>

Seni Sevmek

Seni sevmek benim borcum
Sevmek en güzel senle kıymetli
Yaşamanın en güzel tadı sen
Varolmuşluk gözlerinden belli
Gülüşün benim yüzümde bir tebessüm
Hayat ise bir kalp
Suskunluğum ve acziyetim Allah'a sana
Sonrası meçhul bir sen bir ben
Ummanın gelgitlerinden
Öylesine sarhoş öylesine sevgi dolu

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1483079/seni-sevmek.html>

Tecrübe

[ikiyanayasa]Tecrübe, insan için derin bir girdap ve onun içinde doğruluğu arayan birer mahlukatlarız. Ne kadar çırpınırsak çırpınalım, o arkasında durduğumuz şeylerin önüne geçen bizleriz. Amma asıl olan hayatın kendisi. Hayatın kendisi bir tecrübe olmakla beraber insana kalan tek şey oymuş bunu anladım. Karanlıklardan uzak bildiğıyle amel edip yaşadığıyla tecrübe etmek buymuş. Birer kıssaymış hisse kapmak isteyenler için. Her bir tecrübede gözyaşı olmakla beraber avuturmuş gerçeği söylemeye. Çünkü o his bambaşkaymış. Hakikatin pençesi mühürlenirmiş insanın kalbine. Hiç vazgeçmeyecek, kale gibi kuşatılmış olacakmış tecrübenin en miskin hâli. Bizler bu yolun yolcusuyuz bazılarımız için bir kaçış bazılarımız içinde birer teslimiyet. İnsan zanneder ki teslim olmak sadece var olanadır. Ona şüphemiz yok elbette. Burada ki husus bir manaya teslim olmaktır tecrübe gibi içindeki anlamları farkederek bir teslimiyet duygusunu barındırmaktı halbuki. Tecrübe, insan demektir. Tecrübe, umutla yoğurulmuş hakikatin gövdesi demektir. Tecrübe, geçmiş demektir. Tecrübe, anlam ve anlamsızlıkların olduğu kilit nokta demektir ve tecrübe insanın sığındığı bir liman demektir. Her şeyden önemlisi tecrübe, kalp demektir...[ikiyanayasa][ikiyanayasa]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1484047/tecrube.html>

İyilik

Hani demiştim ya size insanın bu hayatta karşı koyamadığı bazı anlar varmış bunu anladım ben. Hiçbir zaman geçemediğı o anlar aslında. Bugün yeniden doğdum, bugün gönlüme yağmurların yağdığı gün. Gördüm o gözlerin içinde hıçkırma hıçkırma ağlayan o hissi gördüm işte o zaman dedim ki insan ufak da olsa yer edebilmeli kimisi birisinin gözünde kimisi birisinin tebessümünde, kimisi de kalbinde. Ben o gözlerde gördüm o duyguyu hiçbir şeye değişmeyeceğim ve belki de dünyaları verseler asla diyebileceğim. Şunu anladım geçmiş geçmişte kaldı ve şimdikiler ise bize verilen büyük bir nimet. Onların kıymetini bilin sevin sayın çünkü o his gelmeyecek bir daha. Gidipte dönememek var. Hasılı iyi bir insan olmaktı niyetimiz gönüllerde olmaktı. Çünkü gökkubbenin altında yapılan hiçbir iyilik sahipsiz kalmaz. İster sarılmayla, ister, gözyaşıyla, isterse de bıraktığı arı duru bir gönülle...
Vesselam

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1485932/iyilik.html>

Elimde Değil

Elimde değil seviyorum çünkü nacizane karşılığı bu olsa gerek. Hayat çeşit çeşit satırlarla dolu sevdiğinin gözlerinde. Elimde değil. Kördüğüm olan kalbim hissizleşmiş adeta. Günler geçmek bilmiyor onsuz, zaman durmuş. Elimde değil bir tarafım yanar bir tarafım onun hasretiyle esenliğe kavuşur. Gerçek sevgi bu mu diye sorduklarında doğru yerdeyim diyorum. Çünkü elimde değil gözlerinin içindeki mutluluğun hizmetkârı gibi hissediyordum. Başkada yok işte varsa da gönlümden düşer mi bilmiyorum. Elimde değil gönülden bir nağme sadece ve sen bir rüzgara kapılır gibi gidersin. Elimde değil sevgi bir vuslattı kavuşamamanın yarası sevdanın aresizliğiydi. Ve şimdi ise, o benim çarem aresizliğimi kalbimden söken atan o artık...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1501709/elimde-degil.html>

Sen Vardın

Sen vardın kalbimde, dinmeyen sevdan yüreğimin acısı
Bilmiyorum ismin içimde kalan kelimelerin sadece bir parçası
Gökyüzündeki yalnızlığım bir bir senin hecelerinde saklı
Gizli bir sır gibi
En büyük sırrım kalbime düşüremediğim ukte sancısı
Çocukluğumdan yalnızlıklarımdeki tutunuşlarımda
Garipti çünkü sarardı tebessümün en mutlu hâli çehremi
Sen vardın aydınlık günümde
Sen vardın kaderimde
Bilmiyorum yanmanın ne olduğunu sensizliğin dipsiz bir kuyu olduğunu bilerek
Sen vardın bilmiyorum kağıdımın saf yüzünde
Samimiyetin kulağımda çınlayan bir kuşun hayata tutunuşu aslında
Sen vardın sensizliğin ötesinde
Sen vardın hayalimde
Hayal kurmak halbuki yaşayanlar içindi
Yaşadığım tüm güzel duygularda sen vardın
Sen vardın memleketimin tam orta yerinde
Sen vardın gözyaşlarımda uçsuz bucaksız yolların tek rotasında
Biliyorum hiçbir zaman son olmadı çünkü sonsuzluk kavramı yeniden başlayanlara özeldi
Sen vardın köşeye sıkıştığымda
Sen vardın çocukluğымda
Çocukluğым elimde kayıp giderken dirilişimde sen vardın
Evet sen vardın sevgimi nakşettiğim manzarada
Adını söylemek gibidir gökten düşen yağmur her toprak için yeniden yeşerir yeniden canlanır
Sen vardın beni canlandıran ferahlatan
Sen vardın herşeye rağmen
Sen vardın...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1504509/sen-varadin.html>

Umutla Yolculuk

İnsan yolların ardında kalan umutlara sığınmış gelemeyeceğini bilse bile. Dere, tepe, düz gidersin. Ağaçlara bakarsın ve düşünürsün en kadim acı zamanlamaları. Her yer karanlık görülmüyor hiç bir yer. Sanki kendimi o karanlığın içine gömen benim esiri olmuşum ama farkında değilim. Nereye kadar ait olamama. Ya umut, bulutlara karşı derin yorgunluğumuzun sebebi mi bilmiyorum. Yollar bizim için pişmanlık demektir. Her pişmanlık birer hata insan için, zanneder ki asfaltın üzerinde giden sadece bir araç, değilmiş oysa asfaltta yürüyen benim taş kalbimmiş bunu anladım bitap düşen belki de harap olan. Umudun tadına varanlar için bir nimet olsa da yol benim için çıkmaz sokaktan ibaretti bir o kadar anlamsız ve sonsuz. Sonsuzluk bitmeyen bir şey gibi olsa da elbet biteceği gün gelecek ve ben ümit ediyordum ki başaracağım yıkılsam da düşüncelerle kendi mi mahvetsem de asıl olan umudun en manalı yolculuğuna çıkacağım inanıyorum zor olsa bile çünkü yol yüküdür insanın omzunda nelerin karşına çıkacağı bilinmez hayatta böyledir zaman, kavramı yok, ne çıkar ne yaşanır Allah bilir. Vesselam...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1512394/umutla-yolculuk.html>

Son

Son mudur herşey, ya da bitti demekle biter mi hasret rüzgarları, çoşar mı duygular dirilince, sevgi son mu yokluğunda bulmak için. Yoksa kayıp olmuş bir beden acizliği mi. Sıkışır mı bir köşeye onun son olduğunu bilerek. Giderken götürceğini bilmez mi ki. Uzaklardan bir ses verdim oysaki yalan sözlerden uzak. Sonun başlangıcına doğru.

Her son bir başlangıçtır, tıpkı sarılmaların yürekleri dağladığı gibi

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1514792/son.html>

TAŞIMAK

Hava yağmurlu kalbimiz puslu.... Gelmeyecek olanın içimizde umudunu taşırız. Gecikir çünkü bitirir insanı hüznün en garip halini bildiği hâlde. Kendimi bildim bileli yorgundum adını koyamasam bile. Emaneti taşır yorulur, ufak bir üzülsün yorulur, hayatta herşey çeşit çeşit bu bir gerçek. Yorgunluğu sadece beden mi taşır, yoksa dirilttiğinden yok olup giden kalbe mi. Kalp, yorgunluğu taşır, dağlar, insanın yorgunluğunu taşır. Ama hayatlar ve yaşamlar bu kadar farklıyken insan insanın yorgunluğunu taşıyamaz, taşırım der altında ezilir ömrü boyunca...[/ikiyanayasa]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1519439/tasimak.html>

Kalabalıklaşıyorum

[italik]Anlamların derinliğinde kalabalıklaşıyorum. Tıpkı bir şehre ait olmama gibi. İçimde bir kavga sessizliğimden farksız. Beni bir kenara sıkıştırmış daralıyorum, kurtulmanın tek yol olduğunu bildiğim halde. Eksik herşey içimizdeki mana, asıl yolculuk eksik birer birer. Kaybolmuş yitip gitmiş... Sancıları çok tedavisi yok. İşlenmiş adeta kaçarı yok. Kalabalıklaştım yalnız mahkum edilen şehre karanlığa oysa en iyi anlatan o sadece. Sığmayan derltler, içimizde gam olsa da gerçekliğe çizgi çeken mananın en yalın hali. Anlatacak birşeyim yok ama anlatamayacağım o kadar çok şey var ki adını koyamıyorum. Belki de açıklaması olmadığı için kalabalıklaşıyorum. Kelimelerin ötesinde haykırışlarımı arıyorum gün yüzüne çıkmamış olanları. Yazıyorum kalabalığın acısını, anlatıyorum derinliğinin kendim olduğunu hissederek....[/italik][[ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1528878/kalabaliklasiyorum.html>

Ne Farkeder

Ne farkeder, duvarda asılı kalan hayallerim olsa. Ne farkeder, sen ne farkeder ben. O hayaller yumağında her bir hece senin adın. Ne farkeder adını anmasam. Ne farkeder sevdiğini ansan
Ne farkeder karşında olsam, itiraf edebilir miyiz?. Ne farkeder, bakışının güldürmesi. Öylece mi kalır yoksa yaralarımız. Ne farkeder olmak ya da olmamak...

Ne farkeder[ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1529567/ne-farkeder.html>

Son Ve Başlangıç

[ikiyanayasla]Her son bir başlangıçtır ardından gelen güzelliği bilerek. Teselliye giden yolun en başında. Acı siler mi buğulu camların arkasındaki gözyaşlarını. Fersiz ve mecali olmayan gözler, bitirir mi acıları yoksa yeniden mi başlatır gideceği yolun en başında. Yola mı aşık olur insan ışıkların getirdiği derin sessizligi hissederek. İster mi dalıp gitmeyi, daldığıyla yanmayı. Haykırışlarım sessizliğim başka öte yol var mı bilmiyorum. Ne üzüntü son ne mutluluk başlangıç. Mahkum oldum içimde bitmek tükenmek bilmeyen kelimelere. Yolun sonu görünüyor ne, ben benim ne de, toprağa gömmeye çalıştığım haykırışlarım...[/ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1530238/son-ve-baslangic.html>

Körmüşüm Meğer

Duygular değişen ve dönüşen bir şeymiş bunu anladım. Körmüşüm meğer görmemeye yeminli gibi. Körmüşüm yaşadıklarına, istemediğim şeylere katlandığım için körmüşüm. Körlük adını koyamadıklarımız değil mi ? Telafisi olmayan kelimeler mi, yoksa içimizden söküp atamadığımız derin manalar mı?. Sevmek çare mi ki gözle göremedikten sonra. Körmüşüm meğer kendi duygularımın körü olmuşum. Yakını göremez insan hep uzağında arar en sade ve temiz duyguları. Biliyorum körmüşüm en çok da kendime. Kendisine yetemeyen başkasına nasıl yetebilir. Körmüşüm meğer...[ikiyanayasa]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1533206/kormusum-meger.html>

Yorgunum

Yorgunum, bulutlar kadar
Esirim içimdekilerine yorgunum
Gidiyor akıp giden zaman ama yorgunluğumu alamıyor
Tek tek götürüyor bizi bir bilinmeyene
Yorgunum ama ben bende değilim
Yorgunsun ama sen sende değilsin
Sessizlikteki çığlıklarım yetecek kadar değil
Hapsolmuşum kirli bir bedenim içinde
Uyuyamıyorum çünkü yorgunum
Gökten bir haykırış indi biliyorum
Semanın karanlığına itti
Geçer belki de yumuşarım toprak olmuş dünyanın suretinde.
Yorgunum, söyleyebilirim derdimi anlatacak kadar
Ya anlatılmazsa kalır mı öyle dinmeyen yorgunluklar
Bitmeyen kitapların sayfaları gibiyiz anlaşılmaz, bitap ve boş
Gidiyorum ama benden varmı geriye birşey deseler susarım
Ağır vicdanım kalabalığı çekilmiş şehrin yalnızlığı gibi
Sadece Yorgunum... O kadar...[ikiyanayasla]

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1542663/yorgunum.html>